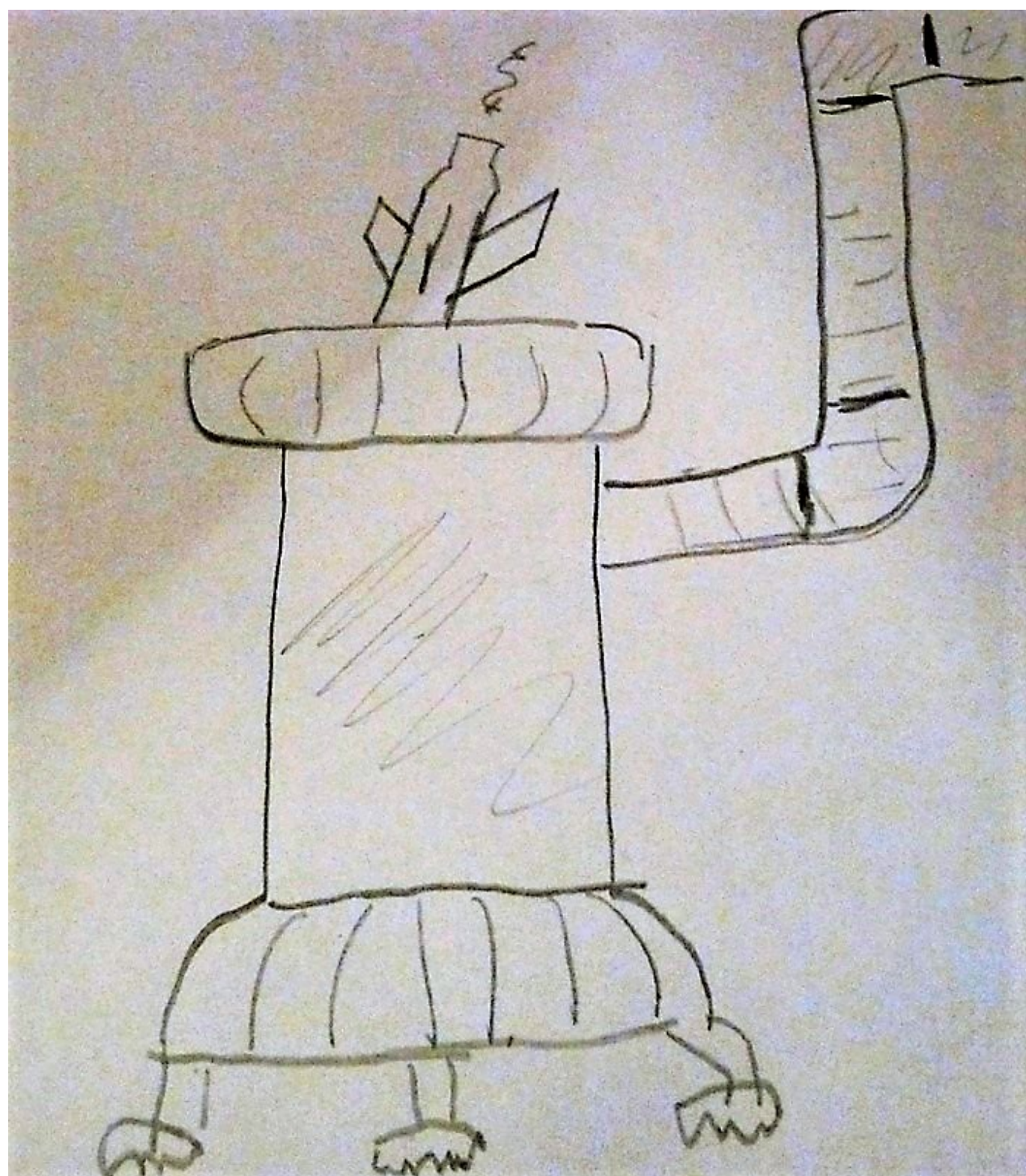

Zoals de ouderen onder ons nog herinneren sliepen de on-gegradueerden van de diverse squadrons van Valkenburg in de D-Barakken.

De accommodatie was toen Spartaans. Lange granieten wasbakken met veel kranen, echter met alleen koud water. (In de winter STEENKOUD). Er was dan in die wasplaatsen een klein potkacheltje. Niet om het lekker warm te maken, maar om te voorkomen dat de kranen bevroren. Een temperatuur van enkele graden boven nul bewerkstelligde dit. In dit verhaal gaat het niet om deze kacheltjes, maar over de grote potkachel die de temperatuur regelde in de slaapzalen.

In die tijd werd deze gestookt met cokes. De hoeveelheid van die brandstof die dagelijks werd verstrekt, was van zo'n klein volume dat wanneer je die snel in de kachel deed, je de temperatuur slechts voor enkele uren aangenaam kon maken.

Er werden diverse dingen bedacht om deze brandstof aan te vullen met middelen weke aanwezig waren en bij verbranding ook de zo nodige warmte gaven. Meestal in de vorm van

houten producten die in de directe nabijheid aanwezig waren. Zoals onder andere oude houten kleding kasten van de grondschool.

De cokes zelf was opgeslagen in de buurt van de fotodienst. Om te voorkomen dat deze, onder andere door ons, ontvreemd zou worden, liep daar een uitkijk (soort schildwacht).

De schoorsteen van deze kachel liep over de volle lengte van de slaapzaal en ging aan de tegenover gestelde zijde door het dak. Zodoende zorgde deze, zij het miniem, voor temperaturen boven nul.

Als je 's morgens wakker werd lag het ijs op je deken, waar je geademd had, dit ook omdat de kachel 's nachts doofde.

Dit werd niet erg gevonden, lekker onder je deken en knorren maar.

Op de plek waar de kachel stond, een soort zij hok, stond ook een bakstafel. Daar werden veel sterke verhalen en bakken verteld. Wij vonden unaniem dat op deze plek toch wel enige warmte voor ons werd verdiend. De konstabels hadden er iets op gevonden.

De 3 Inch raketten die voor operationeel gebruik door de vliegtuigen afgekeurd werden, haalden zij bij de artillerie uit elkaar. De raket had een vaste brandstof, welke uiteraard licht ontvlambaar was en bij ontbranding zeer hoge temperaturen produceerde. Wanneer deze brandstof beschikbaar was, werd deze, licht gedoseerd in de kachel gedaan. Dit veroorzaakte een hels vuur in dit medium en zorgde voor een zéér aangename warmte, de kachel werd soms bijna doorzichtig.

Deze temperatuur liep soms zo hoog op dat de 15 meter lange schoorsteen voor een deel in plaats van zwart, ook roodgloeiend werd. Een imposant gezicht. En lekker warm.

Eventuele door branding van de schoorsteen of een exploderende kachel werd als risico aanvaard. Een door mij geschetste uitvoering van het bewuste medium heb ik toegevoegd.